

Michael Sodomka
Requiem korpulentním slečnám

„Chlapec klečel a díval se do země, po chvíli vzhlédl. V jeho pohledu šlo bezpečně poznat rozrušení a zděšení. Pan farář, stojící nad ním, se však vyrovnaně usmíval a po chvíli mladíkovi pokynul, aby povstal. Ten ho po krátkém zaváhání poslechl. Když tak oba stáli jeden proti druhému...“

„...prosím tě, zavři to,“ začal protestovat Kamil, sedící naproti mně ve vlaku.

„Proč, vždyť je to sranda?“ bránil jsem se.

„Víš, že tohle nemám rád!“ pokáral mě.

Ano, Kamile, vím, že rád říkáš, že tyhle vtípky nemáš rád. Vím, že z nás tři jsi ten nejvíc spravedlivej, ten dobře vychovanej, co se musí rozhořčit pokaždý, když začnu dělat vtipy na faráře, černochoy, židy, blondýny, Vietnamce, cikány a podobně. Jenomže já vím taky další věc, milý Kamile. Já vím moc dobře, že jen moralizuješ a že tě tenhle humor baví možná dokonce víc než mě. Tímhle rádoby odmítáním mě akorát hecuješ, abych pokračoval. Chováš se jako holka, co říká ne, ale nemyslí ne. Taková ta co stojí vedle bazénu v plavkách a křičí na kluky, aby ji neshazovali do vody. Samozřejmě, někdy to „ne“ holka jak říká, tak i myslí. To je potřeba včas poznat, jinak je průser. Ale to není tvůj případ, Kamile. Já tě mám, milej Kamile, úplně přečtenýho. Dávno jsem tě prokouknul a teď tě vytrestám.

Vypnul jsem stránku cernyhumor.cz a uklidil mobil do kapsy. Kamilovi pohasla radost v očích, když zjistil, že už nic číst nebudu, a tak začal cosi hledat v báglu, aby nemusel nic říkat. Já se mezitím otočil na Erika. Zrovna si prohlížel tlustou holku, co táhla krosnu a ještě navrch igelitku. Mířila do školy stejně jako my. Stejně jako spousta lidí z tohoto vagónu. Vlak už se rozjel a klátil sebou, takže chudák vlála mezi sedadly. Za jiných okolností by snad ani nevypadala tak hrozně, ale měla na sobě legíny, což i přes veškerou mou vrozenou toleranci vypadalo morbidně. Ne každá odvaha by se měla cenit. Místo k sezení, které by ji vyhovovalo, nenašla, a tak prošla do dalšího vagónu. Přestože například my měli jedno vedle Kamila. Naším, stejně jako všema ostatními v tomto vagóně, ale baculka pohrdla. Nejspíš potřebovala dvojsedadlo sama pro sebe. To jsem přehnal, omlouvám se.

„Ježíšmarja,“ ozval se Erik konečně a upřeně čučel na dveře, jimiž nešťastnice prošla do dalšího vagónu. Nebylo pochyb, že komentář patřil právě jí. I přes to, že byl Erik prokazatelně větší prasák než já, což teď nebudu odůvodňovat (prostě to tak je a hotovo), měl jsem najednou potřebu vzepřít se.

„Co ti tak vadí?“

„No já nevím, tohle je prostě až moc na mě.“

„Mně je sympatická, protože je ohrožená,“ zastal jsem se mocné slečny.

„Jak ohrožená?“ přestal nás trestat svým mlčením Kamil, „na mě působila dost neohroženě.“

„Chtěl jsem tím říct, že kvůli emancipaci brzo moc takovejch holek nebude,“ prohlásil jsem.

„Co do toho pleteš emancipaci?“ nechápal Erik, kterej se prej na dnešek blbě vyspal a nějak nezvládal mý hluboký společenský teorie.

„No myslím to následovně: podívejte se na ten vývoj: dřív byli chlapi šlachovití lovci a tlustý ženský doma vařily.“

„Kdy dřív?“

„No jako v pravěku, že jo. Dneska je trend, že jsou baby hubený, nebo ještě ke všemu hubený svalnatý a chlapi jen kynou. Vždyť se podívejte na sebe, jak vypadáte! A bude hůř. Takže si ještě koukejte užít, dokud nějaký baculky jsou.“

„Něco jako berušky sedmitečný, vid'? Ty taky skoro vymřely,“ podotkl Kamil.

„No až na to, že ty jsou užitečný. V čem spočívá výhoda tlustejch ženských?“ nechápal pořád Erik.

„Hřejou vole,“ zasmál se Kamil a Erik taky.

Když se dost vysmáli, no dobře, já se trochu zasmál taky, pokusil jsem se je ještě chvíli přesvědčovat o svý pravdě. Dívali se na mě s nedůvěrou, což jsem ale chápal. Vždyť snad všechny holky, o kterejch se vědělo, že jsem s nima někdy něco měl, byly, řekněme, dost drobný. Dokonce se mi jednu dobu přezdívalo „módní návrhář“ podle typu holek, co se kolem mě nejčastěji pohybovaly. Takže je jasný, že na mě oba divně koukali. Přestal jsem je tedy přesvědčovat o svých nových teoriích, vytáhl mobil a našel si opět cernyhumor.cz. Připojení bylo pomalé, ale já měl času dost. Četl jsem si pěkně sám, v naprostý tichosti a pevně rozhodnutej, že těm dvěma už dneska nic zajímavýho neřeknu!

Večer jsme dorazili do našeho dejvickýho privátu, sdílím ho právě s Erikem a Kamilem. Už jsem nebyl uraženej, ale na obligátní pivo až šest, co vždy uspořádáme na počátku našeho studentskýho týdne, jsem s nima nevyrazil. Nebylo mi totiž dobře, něco na mě lezlo. Zůstal jsem doma a chvíli dělal na notebooku jednu věc do školy. Asi za půl hodiny se ozval zvonek ode dveří. Báł jsem se, že to jsou ti dva. Že si zapomněli klíče a při návratu pro ně si rozmysleli svůj tour de pub. Ted' chtějí pařit na bytě a budou mě akorát rušit, napadlo mě. Neměl jsem na ně vůbec náladu, a i když bylo jasný, že to k ničemu nebude, předstíral jsem, že je neslyším. Po dalším zazvonění jsem ale už vstal a šel otevřít. Zvonek nezněl zespod z přízemí, zvuk šel z našeho patra. Že to nejsou Erik s Kamilem, mi došlo, když jsem se obouval, dalo se to vlastně odhadnout už podle stisku tlačítka. Erik by to držel minutu, zato tohle byla celkem distingovaná až skoro plachá žádost. A skutečně: ve dveřích stála sousedka. Že prý je z patra nad námi, taky vysokoškolačka. Znal jsem ji od vidění, vždy jsme se zdravili na schodech. Víc nic. Přišla za mnou, protože odněkud věděla, že studuju informační technologie a jí, že se rozbila tiskárna. Všechny spolubydlící někde paří, stejně jako ti moji, a ona nutně musí vytisknout jakýsi lejstro a neví si s tím rady. Nelíbila se mi, vlastně dost připomínala tu z vlaku. Byla ale přece jen o trochu drobnější a decentnějc oblečená. Vyrazil jsem ne kvůli chtíči, ale kvůli tý cti, kterou má každej technicky aspoň trochu gramotnej chlap. Asi jsem chtěl bejt trochu jako ti lovci, co jsem je ve vlaku uvedl jako příklad. Byt

měly stejně velké jako my, ale udržovanější. Prostě holky. Nebo že by před mým příchodem naklidila? Kdoví.

„Co tomu je?“ naléhala.

Znaleckým okem jsem si prohlídl počítač a tiskárnu. Pak jsem pronesl diagnózu:

„Došel ti papír, máš ještě nějaké?“

Ale jinak byla milá a sympatická.

Když jsme doplnili papír a vytiskli papír, z něhož jsem pochopil to, že studuje nějaký dějiny umění nebo co. Pak jsem odmítl víno a nechal si uvařit kafe. Víno si nalila sama, přestože jsem ji, ani nevím proč, tipoval spíš na abstinentku. Povídal jsem cosi o vágusech, často lelkujících před bytovkou, abych nemusel hovořit o své škole. Moje škola, jak jsem už dávno zjistil, není pro většinu holek dobrý konverzační téma. Pro tuhle to platilo absolutně, což mi došlo už u tiskárny. Takže mluvila spíš ona. Když jsem dopil kávu, nalila mi také víno, přestože jsem předtím protestoval, že jsem nemocnej. Asi jsem slabá osobnost. Sobě dolila druhou a za dvě hodiny jsme už byli oba celkem dost opilí.

„Hele, nejelas dneska vlakem?“ zeptal jsem se.

„Ne, proč?“

„To je jedno, prostě dneska jela vlakem jedna holka, co se ti trochu podobala.“

„No to musela být krása teda,“ usmála se. Sympatická sebeironie: další dobrá vlastnost některých udělanějších holek. Atraktivnější holky tu vlastnost buď nemaj, nebo zní neupřímně z jejich úst.

„Tak pěkná jako ty nebyla,“ řekl jsem. Oplatila mi to dalším úsměvem. Nevěřila mi a já přitom nelhal. Proč mi to nevěří ona? Jistě by mi to nevěřili ani ti dva blbouni.

S přibývajícím vínem v hlavě se mi líbila čím dál víc. Svému obvyklému vkusu navzdory. Chytrá, vtipná, zajímavá holka. Asi jsem tak nějak podvědomě chtěl, aby se mi líbila. Tahle holka sice neumí doplnit papír do tiskárny a do toho celý život pozoruje, jak její kámošky balí kluky, který by chtěla ona, ale dneska bude královna, napadalo mě v duchu. Napadala mě spousta dalších podobných myšlenek, který naštěstí myšlenkama taky zůstaly. Tak moc ožralej, abych něco takovýho hustil do ní, jsem nebyl. Zároveň jsem ani nebyl tak moc namyšlenej pabl, abych si myslel, že jsem nějaký její idol. Byl jsem vcelku normální kluk a ajťák, pokud toto spojení dává nějaký smysl. Ona byla sympat'anda trochu při těle. A já se rozhodnul. Chvilí jsme ještě něco povídali a já čím dál víc poznával, že moc takovejch holek po světě neběhá a že my kluci jsme idioti, když si takovejch nevěšíme, nebo se jim dokonce vysmíváme. Dali jsme si každéj panáka, měla jenom zelenou, což se dalo pro ten jeden večer přežít, a pak to přišlo. Konečně jsem se k ní přiblížil a dal jí pus. Dosud jsme seděli vedle sebe na jednom gauči, takže to šlo celkem rychle. Začala svlíkat mě a sebe taky, počáteční stydlivost z ní úplně vyprchala. Měl jsem zavřený oči a dost mě to bavilo. Říkal jsem si, že třeba jo, že třeba tohle je přesně ono. Pak jsem mrknul. Pak oči otevřel a to jsem asi neměl dělat. Možná že jsem si taky velmi potichu povzdechl. Seděla vedle mě svlečená. Měla malý

prsa a zbytek řekněme, že dost velkéj. V ten moment mi došlo, že se uměla hezky vkusně obléknout a že tím ledacos zakryla. To já koneckonců ocením, když už jsem ten módní návrhář. Možná že byl ale problém prostě ve mně. Společnost (tím jako myslím modelky, herečky, pornoherečky atd.) mě naučila na něco jinýho a já se tomu nedovedl vzepřít. Nebyl jsem lovec v pravěku, zároveň jsem ani tak nevypadal a ona se mi nelíbila. Bylo mi to líto. Hrozně moc líto jako už dlouho nic. Co jsem tak mohl dělat? Rozhodl jsem se nezachovat jako úplný hovado, ať už byly moje myšlenky jakýkoli. Napil jsem se rovnou z flašky, usmál se na ni, jakože všechno dobrý, a tak nějak snad obstojně jsem splnil svoji povinnost.

Zůstal jsem přes noc, protože měla vlastní pokoj, obě spolubydlící bydlely v druhém a ráno jsem vyklouzl v tichosti ven. Šel jsem rovnou do školy. Večer se kluci na nic neptali, měli plnou hlavu nějaký Asiatky, co roznáší pivo kdesi na Karlíně a údajně má silikony a snaží se prosadit v pornoprůmyslu. Co se dá dělat, vkusu člověk neporučí, došlo mi. Večer se na ni asi taky zajdu mrknout.